

Kiireettömyys Signe istui pirttikaluston penkillä selkä pöytään päin ja kuunteli kuinka radiojuontaja kertoi vitsiä Helsingin kaupunginvaltuuston uudesta päätöksestä viedä se Kukkenhaimi taas uudelle päätäntä kierrokselle. Taikina muovaantui tukisukkahousuihin puettujen ripakinttujen puristaessa muovista astiaa paikallaan. Pieni hikinoro valui hitaasti huivin alta, pysähtyen hetkeksi otsan juonteeseen ja jatkoi sitten matkaansa kohti harmaantunutta kulmakarvaa. Signe nosti toisen taikinaisen käden astiasta ja pyyhkäisi sen syrjällä otsaansa. Taipui sitten tyttövuosiensa asentoon kostuttaessa sitä pöydällä pitämässään astiassa ja jatkoi taikinan veivaamista. Se kukkenhaimi taitaa sittenkin tulla, siinä menee taas vähän maataloustukiaisia, Signe ajatteli. Jostainhan ne rahat täytyy repiä. Ajatukset keskeytti lähestyvän auton ääni, Signe jäykistyi kuin ajokoira. Keskeytti taikinan teon ja siirtyi ikkunaan kuin kuningasperheen jäsen vilkuttamaan ohiajajalle. Viha Jorma komensi vuoden ikäistä BMW-henkilöautoaan. Se nostatti pölypilven jälkeensä. Jorma kiristeli leukaperiään ja harjoitteli puhetta, jonka joutuisi pitämään osakkeenomistajille ensiviikon tiedotustilaisuudessa. Nopeusmittarin neula heilui lähellä kahdeksaakymppiä tienvarren kyltin kehottaessa hiljentämään kolmeenkymppiin. BMW nytkähti miltei pysähdyksiin saakka ja pölypilvi ohitti auton. Jorma asetti vakionopeuden säätimen rajoituksen mukaan, huutaen ukkosenjumalaa ja sitä kuuluisaa Belsepuuppia. Idea maalle muuttamisesta ja downshiftaamisesta oli kuulostanut hyvältä, mutta mikään ei saanut Jormaa valmistautumaan maaseudun todellisuuteen. Paskaa joka puolella, ja sen lisäksi kylän ainoa poliisi käyttäsi häntä lähes samalla innolla kuin naapurin mummo ohikulkijoita ikkunastaan. Jorma lipui uljaalla autollaan yököttävän punaisen puuhötkkelin ohi ja huomasi ikkunassa tutut kasvot. Ei saatana, nyt se mummo on ruvennut oikein naamioitumaankin. Jorma ei ollut uskoa silmiään. Valkoinen viiru kulki mummelin ohimosta toiselle ja kasvot melkein sulautuivat pitsiverhoihin, mutta kyllä Jorma näki. Eihän hän saatana niin sokea ollut, ettei olisi erottanut naapuri kyttääjää, kun sillä kerran oli punainen kolttu päällä. Jorma nosti keskisormen pystyyn ja kiihdytti talon ohi, kohti sen nurkalta alkavaa yksityistietään. Kirkas valonvälähdys melkein onnistui sokeuttamaan hänet. Jorma iski jarrut pohjaan ja pysähtyi noustakseen autosta. Jumalauta! Kamera-auto! Jorma takoi nyrkillä mustan edustusautonsa kattoa ravunpunaisena ja tunsi kuinka rinnassa kiristi. Kamera-auto oli pysäköity kolmen metrin päähän hänen yksityistiestään. Vahingonilo Reinikainen istui uuden pakettiautonsa takaosassa. Istui mukavalla jakkaralla, siinä paremmassa virkapuvussaan ja söi virkistysrahaston turvin ostettuja kuorrutettuja donitseja. Oli lottovoitto saada isokenkäinen muuttamaan pitäjään. Kylän poliisilaitos olisi varmasti lakkautettu, jos viimeisen vuoden aikana ei olisi tullut niin suurta piikkiä sakotustilastoon. Pölypilvi pellon toisessa päässä sai Reinikaisen valpastumaan. Hän laski hymyillen, puoliksi syödyn leivoksen käsistään ja arpoi hetken mihin pyyhkisi rasvasta ja sokerista tahmaiset kätensä. Päätyi sitten pyyhkimään ne reisiinsä ja tarkensi kamerat lähestyvään mustaan autoon. Voi helkkari, karkasi huulilta bemarkin hiljentäessä kolmenkymppin rajoituksen kohdalla. Oli varmasti päästellyt reipasta ylinopeutta aiemmin, Reinikainen ajatteli. Ei olisi pitänyt olla niin ahne ja parkkeerata uusilla korotetuilla määrärahoilla ostettua valvonta-autoa näin kauas kaikesta muusta liikenteestä. Hän kuitenkin oli Ahab, ja hänen Moby-Dickinsä oli Jorma. Ainakin Jorma oli niin lähellä kuvausta suuresta valkoisesta valaasta kuin ihminen vaan voi olla, Reinikainen nauroi ajatuksilleen ja tarttui uudestaan donitsiinsa. Ehkä huomenna jäät kiinni. Donitsi tipahti kuitenkin käsistä, BMW:n lennähtäessä moottori ulvoen eteenpäin ja Reinikainen iski tahmaiset näppinsä kameran ohjauspaneelille. Tietokoneen näytölle ilmestyi selväpiirteinen kuva reipasta ylinopeutta päästelevästä pukumiehestä, jolla oli keskisormi pystyssä. Reinikainen nauroi makeasti, sakkoon tulee sitten reipas korotus virkamiehen halventamisesta. Tyrmistys Signe katsoi

naapuriaan suurin silmin, suu oli avautunut ja kulmakarvat kohonneet lähes huivin reunaan asti. Mies oli tuijottanut suoraan häneen, heilutellut kansainvälistä käsimerkkiä ja ruopinut hiekkatiehen selvät urat kadoten näköpiiristä. Sitten oli välähtänyt. Signe veti tuuletusikkunan kokonaan auki ja alkoi laskea ääneen, yksi mississippi, kaksi mississippiä ja niin edelleen, mutta jyrähdystä ei kirkkaalta taivaalta vain kuulunut. Signe palasi taikinansa kimppuun päättään puistellen ja ajatteli ottavansa tapahtuneen esille seuraavan kerran, kun kyläyhdistys kokoontuisi. Naisväki kyllä saisi ”Herra Isokengällekin” käytöstavat selväksi. Signellä alkoi soimaan päässä Vesa-Matti Loirin esittämä Naurava kulkuri, aivan kuin aukinaisesta räppänästä olisi kantautunut reipasta naurua ja kiihkeä rummutusta. Höperöksikö tässä vielä tullaan? Signe mutisi ja kurotti radion äänenvoimakkuuden nuppia kohden.